

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16492/2024
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Јанковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ристо Рикић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1789/23 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1789/23 од 04.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1789/23 од 04.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене ББ из ... за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1789/23 од 04.04.2024. године, жалба тужиле је делимично усвојена, а делимично одбијена, тако што је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 28282/2021 од 09.03.2023. године у ставу првом изреке, којим је одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени да тужили, на име стицања без основа, солидарно исплате 31.900 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом по стопи предвиђеној Законом о висини стопе затезне камате од 04.02.2014. године, као дана ништавости уговора о замени непокретности до исплате и да јој солидарно накнаде трошкове парничног поступка, и у делу става другог изреке којим је обавезана тужила да туженој ББ из ... накнади трошкове парничног поступка од 94.500,00 динара. У преосталом делу става другог изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка, тако што је уместо парниционог рока од 8 дана одређеног првостепеном пресудом одређен рок од 15 дана за добровољно извршење обавезе плаћања трошкова парничног поступка. Одбијен је захтев тужене ББ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена ББ је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 210. Закона о облигационим односима, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се обавезу тужени да тужили, на име стицања без основа, солидарно исплате износ вредности стана који је тужила предала туженима по закључењу Уговора о замени непокретности од 10.04.2001. године, који је правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 10539/2013 од 04.02.2014. године оглашен ништавим. Ово због тога што, према утврђеном чињеничном стању, тужила није била титулар права својине на стану који је предала туженима, већ је то био сада пок. ГГ са којим је тужила претходно 05.04.2001. године закључила Уговор о купопродаји стана, а тај уговор је поништен правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Саду П 4122/2000 од 27.12.2001. године, јер ГГ у време закључења уговора није био пословно способан. Следом наведеног, како тужила није била власник стана који је предала туженима, то није дошло до неоснованог обогаћења тужених на рачун имовине тужиле.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 08.06.2021. године. Вредност предмета спора је 31.900 евра у динарској противвредности.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженој ББ не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић